

Arrest

**nr. 86 153 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 april 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 april 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VALCKE, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juli 2010 trad verzoeker in Nigeria in het huwelijk met mevrouw J, van Belgische nationaliteit.

Op 16 december 2010 vroeg verzoeker een visum gezinshereniging aan om zijn echtgenote te kunnen vervoegen. Dit visum werd hem verleend op 1 juni 2011.

Op 20 april 2011 beviel de echtgenote van verzoeker van een dochter, A. J. genaamd.

Op 29 juni 2011 werd verzoeker ingeschreven in het vreemdelingenregister en werd hij geregistreerd op het adres van zijn echtgenote.

Op 3 augustus 2011 werd een relatieveverslag opgesteld door de politie van De Pinte en werd vastgesteld dat verzoeker niet meer aan te treffen is in de echtelijke woonst. De echtgenote van verzoeker verklaarde het slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk en klacht te hebben ingediend bij de cel schijnhuwelijken van de stad Gent.

Op 11 augustus 2011 werd ook een relatieveverslag opgesteld op het nieuwe adres van verzoeker. Er werd vastgesteld dat verzoeker er effectief woonde en dat er geen gezamenlijke vestiging meer was.

Op 18 augustus 2011 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker voerde onder meer aan dat hij een Belgisch kind had.

De voormelde beslissing van 18 augustus 2011 werd op 30 november 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. 71 266.

Uit een DNA-verslag van 9 januari 2012 bleek dat verzoeker niet de vader is van A.J.

Op 12 april 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) *juncto* de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij aan de deur werd gezet door zijn echtgenote en dat inmiddels is gebleken dat hun dochter, geboren tijdens het huwelijk, conform DNA-controle, geboren werd uit een overspelige relatie van zijn echtgenote. Verzoeker meent dat hij onder de toepassing valt van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat er geen einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen. Verzoeker stelt dat niettegenstaande dit wetsartikel spreekt van intra-familiaal geweld, dit slechts ten titel van voorbeeld is en niet limitatief. Voorts stelt verzoeker dat de verweerder overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde alinea van de vreemdelingenwet bij de beslissing ook rekening dient te houden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, alsook met diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Verzoeker stipt aan dat hij hiertoe alle nodige documenten heeft voorgelegd, met name loonfiches inzake zijn job, een bewijs van inburgering, een attest dat hij niet ten laste is van het OCMW. Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing de *ratio legis* van het voormelde artikel miskent, daar dit artikel niet enkel een negatieve controle impliceert of een nadelig gevolg voor verzoeker, doch ook een positieve controle impliceert met name of hij voldoende geïntegreerd is in de samenleving en tot de samenleving bijdraagt zonder ten laste te zijn. Dienaangaande stelt verzoeker dat hij een tewerkstelling heeft en niet ten laste is van de samenleving en dat hij via zijn tewerkstelling bijdraagt aan de overheid.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van de beoordeling, luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste een jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens een jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. “

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 juni 2011 werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en dat hij werd geregistreerd op het adres van zijn echtgenote. Uit een relatieverlag van de politie van De Pinte van 3 augustus 2011 bleek dat verzoeker de woning verlaten had sinds 30 juni 2011 en dat zijn echtgenote verklaarde het slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk. Zijn echtgenote diende een klacht in bij de cel schijnhuwelijken van de stad Gent. Op 11 augustus 2011 werd vervolgens een relatieverlag opgesteld op het vermoedelijke verblijfsadres van verzoeker. Verzoeker werd er aangetroffen en bleek inderdaad op het adres te wonen. Hij verklaarde dat hij door zijn echtgenote aan de deur werd gezet.

Niettegenstaande de uiteenlopende versies van de echtgenoten blijkt uit de voormelde gegevens ontegensprekelijk dat er van een gezamenlijke vestiging geen sprake meer is. Dit wordt overigens niet betwist door verzoeker.

Verzoeker beweert bedrogen te zijn door zijn echtgenote die er een relatie op nahield, na hun huwelijk, hetgeen zou blijken uit een DNA-test waaruit gebleken is dat het kind dat geboren werd tijdens hun huwelijk niet zijn kind is. Verzoeker meent zich daardoor te kunnen beroepen op artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat het kind dat tijdens het huwelijk werd geboren, verzoeker niet als natuurlijke vader heeft. Evenwel blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat de echtgenote van verzoeker voor haar huwelijk een kortstondige relatie heeft gehad met iemand anders, die naderhand de vader bleek te zijn van het kind dat geboren werd tijdens hun huwelijk. Uit geen enkel gegeven kan worden afgeleid dat deze relatie ook na het huwelijk werd verdergezet. Er zijn geen bewijzen van een overspelige relatie tijdens het huwelijk. Verzoeker beperkt zich dienaangaande tot een blote bewering. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij onder de toepassing van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet valt.

Waar verzoeker stelt dat uit artikel 42^{quater}, § 1, derde alinea van de vreemdelingenwet blijkt dat de verweerder rekening diende te houden met de duur van zijn verblijf, met zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij nog bindingen heeft met zijn land van oorsprong, blijkt uit de bestreden beslissing dat er wel degelijk rekening is gehouden met de situatie van verzoeker en de door hem neergelegde documenten. Zo wordt in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd aangaande de aangebrachte documenten. Verzoekers argument dat de motivering van de bestreden beslissing de *ratio legis* van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet zou miskennen, wordt niet onderbouwd door stukken of verwijzingen naar relevante stukken. Hoe dan ook werd er wel degelijk een positieve controle uitgevoerd met name werd er nagegaan of verzoeker voldoende geïntegreerd is en een tewerkstelling heeft. Zo motiveert de bestreden beslissing dat een inburgeringscursus verplicht is en op zich geen bewijs vormt dat verzoeker extra moeite doet om zich te integreren. Tevens wordt aangehaald dat verzoeker verklaart een vast werk te hebben doch echter geen contract heeft neergelegd zodat niet kan worden vastgesteld dat hij een job heeft. Verzoekers betoog kan dan ook niet worden gevolgd. Met zijn argumentatie waarbij verzoeker niet ingaat op de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing, lijkt verzoeker de Raad om een nieuwe feitelijke beoordeling van de neergelegde stukken te verzoeken. De Raad is echter niet bevoegd om zulks te doen binnen het kader van een marginale toetsing. Minstens komt het aan verzoeker toe om de kennelijke onredelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing aan te tonen. Met zijn betoog toont verzoeker op geen enkele wijze dat artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet te restrictief werd geïnterpreteerd.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (hierna verkort het EVRM) in samenlezing met het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker stipt aan dat artikel 8 van het EVRM het privé- en gezinsleven beschermt en dat niettegenstaande dit artikel geen absolute bescherming inhoudt van het privé- en gezinsleven, een afwijking hiervan wel degelijk in verhouding dient te staan met het nagestreefde doel. Verzoeker benadrukt dat wanneer een schending wordt aangevoerd bij het Europees Hof voor de Rechten van de

Mens, het Hof dient na te gaan of er een inmenging is voorzien van de overheid in het gezinsleven, of de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient en of de inmenging in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving. Tevens is verzoeker de mening toegedaan dat uitgebreid dient gemotiveerd te worden aangaande deze afwegingen. *In casu* betwist verzoeker het derde aspect met name dat de inmenging door de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is. Verzoeker stelt dat de verweerder op geen enkele wijze aantoont dat aan deze proportionaliteitstoets is voldaan en hieromtrent ook geenszins motiveert.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker voorhoudt dat er een inmenging is in zijn gezinsleven doch dat hij op geen enkele wijze uiteenzet waaruit dit gezinsleven dan wel zou bestaan. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er van een gezinsleven geen sprake is. Zijn echtgenote heeft een klacht ingediend wegens schijnhuwelijk en er is geen gezamenlijke vestiging meer, het kind geboren ten tijde van hun huwelijk blijkt een andere vader te hebben en er liggen evenmin stukken voor waaruit zou blijken dat er toch nog sprake is van enig gezinsleven. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker aan dat hij inmiddels bij vrienden verblijft. Ook hieruit kan niet worden opgemaakt dat er sprake is van een gezinsleven. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM zou vallen, zodat er niet verder dient te worden nagegaan of er sprake is van een disproportionele inmenging in het gezinsleven, zoals verzoeker voorhoudt. Met zijn zuiver theoretisch betoog toont verzoeker geenszins een schending aan van artikel 8 van het EVRM, noch van het proportionaliteitsbeginsel.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat er aangaande artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk diende gemotiveerd te worden in de bestreden beslissing, kan verzoeker niet worden gevolgd. Artikel 8 van het EVRM omvat geen dergelijke motiveringsverplichting.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

Mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU